

vr 18 & za 19 okt 2019
19.30 Concertzaal

ORKEST VAN DE ACHTTIENDE EEUW

Mozart. Don Giovanni

— CONCERT —
— GEBOUW —
— BRUGGE —

Synopsis

Don Giovanni verleidt Donna Anna, maar neemt naar haar smaak te grote stappen en wordt het huis uitgejaagd waar hij stiekem binnengeslopen was. De vader van Anna, Il Commendatore, achtervolgt Giovanni en de twee raken in een zwaardgevecht verwickeld. De oude commandant wordt gedood en Giovanni vlucht, samen met zijn knecht Leporello, die op wacht staat. Anna eist van haar verloofde Don Ottavio dat hij de dood van haar vader wreekt.

Giovanni heeft een oogje op alle vrouwen, dus ook op het boerenmeisje Zerlina, die verloofd is met Masetto. Don Giovanni, die meer dan duizend vrouwen heeft versierd, vergeet nog weleens dat hij sommige dames al een keer verlaten heeft en dat dit niet op prijs gesteld wordt. Zo ontmoet hij Donna Elvira, met wie hij al een relatie gehad heeft, die uiteraard boos is op hem en Zerlina snel in bescherming neemt. Masetto, die inmiddels gehoord heeft dat Giovanni zijn verloofde probeerde te verleiden is woedend, maar wordt gekalmeerd door Zerlina. Op een van de feestjes van Giovanni is het de taak van Leporello om Masetto af te leiden, zodat Giovanni nog een keer kan proberen Zerlina te verleiden. Elvira, Anna en Ottavio komen ook op het feest, gemaskerd, omdat zij Giovanni willen confronteren met zijn misdaad en zijn schandelijke manier van leven. Giovanni probeert Zerlina aan te randen en beschuldigt vervolgens zijn knecht Leporello. Niemand gelooft hem natuurlijk en Elvira, Anna en Ottavio en nu ook Masetto beloven elkaar nu echt wraak te zullen nemen vanwege de dood van Il Commendatore en het slechte gedrag van Don Giovanni.

Leporello voelt zich eigenlijk niet meer veilig bij zijn meester en wil hem verlaten, maar Giovanni koopt hem snel weer om met een extra salaris. Omdat Giovanni denkt dat hij meer kans maakt bij de dienstmeid van Elvira als hij eruitziet als een knecht, wisselen Leporello en Giovanni van kleren. Giovanni ontmoet op straat Masetto met een groep gewapende dorpelingen die van plan zijn

Giovanni te pakken. Ze herkennen hem niet en Giovanni, verkleed als Leporello, belooft hen te helpen om zijn 'meester' om het leven te brengen. Als de dorpelingen alle kanten op gestuurd zijn om te zoeken en Giovanni alleen is met Masetto geeft hij hem een harde klap, pakt zijn wapens af en vlucht.

Leporello, verkleed als Giovanni, heeft intussen tot taak gekregen om Elvira af te leiden. Hij maakt haar volop het hof. Als Leporello eindelijk kans ziet om weg te sluipen van Elvira, komen Anna, Ottavio en later Zerlina en Masetto eraan. Die denken allemaal dat hij Giovanni is, maar Leporello ziet nog net kans om zijn ware identiteit te onthullen en te ontkomen. Giovanni en Leporello ontmoeten elkaar weer op een begraafplaats vlak bij het graf van Il Commendatore en Giovanni roept tegen het standbeeld op het graf dat het is uitgenodigd voor het eten. Tijdens het avondeten van Giovanni, die bediend wordt door Leporello, stormt Elvira binnen en smeekt hem om zijn levenswijze aan te passen, maar hij weigert om zelfs maar te luisteren. Als ze weggaat, slaakt ze een harde schreeuw en Leporello gaat op onderzoek uit. Hij vindt het standbeeld van Il Commendatore bij de deur. Het beeld komt binnen en eist herhaaldelijk van Giovanni dat hij spijt betuigt en zijn leven betert en nodigt hem uit mee te gaan om nu eens bij hem te dineren (in het hiernamaals). Giovanni weigert keer op keer zijn leven te beteren, maar zegt toe te komen dineren. Het standbeeld verdwijnt en er verschijnen demonen, die Giovanni in het hellevuur gooien.

De Praagse versie eindigt met dit angstaanjagende moment.

In de Weense versie komen Anna, Elvira, Ottavio, Zerlina en Masetto samen met een aantal politieagenten binnen om Giovanni te arresteren. Anna en Ottavio trouwen na een jaar, Elvira treedt in het klooster, Zerlina en Masetto gaan samen naar huis en Leporello gaat in de kroeg op zoek naar een betere meester.

Uitvoerders en programma

18.45 Inleiding door Sofie Taes

—

Orkest van de Achttiende Eeuw: orkest
Cappella Amsterdam: koor
Kenneth Montgomery: dirigent
André Morsch: Don Giovanni, bariton
David Wilson-Johnson: Il Commendatore, bas
Katharine Dain: Donna Anna, sopraan
Thomas Cooley: Don Ottavio, tenor
Paula Murrhoy: Donna Elvira, mezzosopraan
Henk Neven: Leporello, bariton
Berend Eijkhout: Masetto, bariton
Rosanne van Sandwijk: Zerlina, mezzosopraan
Jeroen Lopes Cardozo: regie
Jean-Louis Barning: choreografie
Wobine Bosch: kostuums
Kees van Mameren: lichtontwerp, met dank aan Martijn Smolders
Klaas-Jan de Groot: assistent-dirigent
Jurjen Stekelenburg: vertaling
Jan van Dooren: coördinatie understudies

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)
Il dissoluto punito, ossia Il Don Giovanni
Drama giocoso in due atti, KV527
(concertante versie) (1787)

Er is een pauze tussen het eerste en tweede bedrijf.

Kom alles te weten over deze productie, met tal van interviews, videofragmenten en recensies op bit.ly/orkest18

Je applaus krijgt kleur dankzij de bloemen van Bloemblad.

Met Nederlandse boventiteling

ORKESTRAAL VOCAAL MUZIEKTHEATER

Wreed, verlicht, verdoemd

Van Figaro tot Casanova

Met de regeerperiode van Ferdinand I als keizer van het Habsburgse rijk begon in 1558 de glanzrijke geschiedenis van Praag als muziekmetropool. Al gauw telde de hofkapel enkele van de meest vermaarde componisten van Europa, die op hun beurt een zaaibed vormden voor nieuwe generaties musici. Muzikale opvoeding werd een vast ingrediënt van het basisonderwijs, en Boheemse toondichters stonden wijd en zijd bekend om hun vakkennis en technische meesterschap. Dat de Pragenaars op 29 oktober 1787 een collectieve zucht van verwondering slaakten bij een opera-première in het Nationaal Theater, betekent dus heel wat: in dit land van melk, honing en muzikale overvloed, was een dertigjarige Oostenrijker erin geslaagd zelfs de meest verweerde smaakpapillen te verrassen. 'Zoiets heeft Praag nog nooit gehoord', aldus een recensent.

Pas de avond voordien had Mozart de laatste hand gelegd aan de ouverture tot *Don Giovanni* – te laat om de deadline te halen: het bezoek van aartshertogin Maria Theresia van Oostenrijk en haar kersverse echtgenoot, twee weken voordien. Toch was het belangrijk het werk zo snel mogelijk voor te stellen en het eerdere succes van *Le nozze di Figaro* te verzilveren. Dat had opera-impresario Pasquale Bondini er alvast toe aangezet een nieuw werk te bestellen bij Mozart, die zich op zijn beurt had gewend tot de librettist die *Figaro* naar de sterren had geschreven: Lorenzo da Ponte. Het was die laatste die de opzet voor de nieuwe creatie bedacht: een opera buffa met alweer tal van vermommingen, misverstanden en insinuaties, ditmaal echter niet met een deugdzaame kapper maar met een liederlijke edelman in de hoofdrol.

Verleider met pedigree

Anno 2019 duiken zowel 'don juan' als 'casanova' op in de Dikke Van Dale als type-aanduiding voor vrouwenverleider. Waar Don Giovanni qua efficiëntie op gelijke voet lijkt te staan met Casanova, klopt hij die makkelijk op het vlak van stoerdoenerij en brutaliteit. Doorheen verschillende bronnen en verhaalvarianten, verschijnt Don Giovanni als een welstellende vrijdenker, die geen andere besognes heeft dan het uitbreiden van zijn verleiderspalmares. Jong noch oud, arm noch rijk zijn veilig voor de destructieve charmes van deze flierefluiter, die er prat op gaat elke vrouw te kunnen verleiden – al moet hij daarvoor vermommingen of ingewikkelde machinaties inzetten. Karma vreest hij niet, schuldgevoel is hem vreemd. Zelfs de moord op de vader van een van zijn vrouwelijke slachtoffers – die hem vervolgens als spookachtig standbeeld komt kwellen – lijkt hem niet te deren. De vroegste literaire versie van het verhaal is het toneelstuk *El burlador de Sevilla* van Tirso de Molina. Molière voert Don Giovanni op in *Dom Juan ou le Festin de pierre* (1665), Thomas Shadwell zorgde met *The Libertine* (1676) voor een eerste Engelse adaptatie en Carlo Goldoni met *Don Giovanni Tenorio* (1735) voor een Italiaanse hertaling. Op de operabühne maakte Don Giovanni voor het eerst zijn opwachting begin 1787, in *Don Giovanni Tenorio*: een eenakter op muziek van Giuseppe Gazzaniga en een libretto van Giovanni Bertati. Bijzonder is de gelaagtheid van Bertati's scenario: *Don Giovanni* is een opera-in-de-opera, die verhaalt hoe een gezelschap met de heropvoering van de oude *Don Juan*-legende uit de slechte papieren tracht te komen. De cast spaart zijn kritiek op het simpele boerentheater niet, Bertati is even gul met zelfspot.

Don Giovanni 2.0: Mozart en da Ponte

Da Ponte nam Bertati's eenakter als uitgangspunt, voegde een tweede bedrijf toe en reduceerde het aantal vrouwelijke personages van 4 naar 3. Het verhaal zoomt in op Don Giovanni's (allesbehalve) alledaagse leven. Hij verleidt en verwerpt drie vrouwen (Donna Anna, Donna Elvira en Zerlina), ringeloort Masetto – de jaloerse echtgenoot van Zerlina –, vermoordt Anna's vader 'Il Commendatore', en wordt na zijn weigering om berouw te tonen rechtstreeks afgevoerd naar de hel. Een onmisbare schakel en authentiek buffa-personage is Leporello, Don Giovanni's knecht. De catalogus-aria, waarin hij laconiek de internationale veroveringsstatistieken van zijn meester voordraagt aan een verbouwde Donna Elvira, is zonder meer een hoogtepunt in de klassieke operaliteratuur. De muziek is van eenzelfde hoge kwaliteit: *Don Giovanni* behoort tot het beste van wat Mozart in de laatste jaren van zijn leven schreef. Hij excelleert in al wat men van eerste klas opera mag verwachten: een gevarieerde schrijftuur en kleurrijke orkestratie, een virtuoze toepassing van verschillende vocale stijlen, een oordeelkundig gebruik van alle muzikale parameters bij het schetsen van actie, emoties en karakters, en een intelligente vertaling van het gelaagde libretto naar muziek die zich eindeloos laat herontdekken.

I must say that
I have seen nobody
on the stage
who has been a
more interesting
character
than that compound
of Cruelty and Lust.

— Jane Austen over Don Giovanni, 1813

Mozart drijft zijn cast tot het uiterste met aria's die een maximum aan technische vaardigheden en inlevingsvermogen vragen. In de recitatieven dienen de zangers dan weer een massa informatie op een bevattelijke wijze over te brengen. Wanneer instrumenten worden toegevoegd, is dat steeds met een dramatisch oogmerk, of om het karakter van een personage dan wel zijn of haar emotionele toestand te expliciteren. Het orkest krijgt een glansrol in de ouverture (die de belangrijkste muzikale thema's van de opera voorafschaduwet) en in de feestscène, waarin populaire deuntjes, waaronder fragmenten uit *Figaro*, tot een aanstekelijke soundtrack worden verweven.

Onderhuids

Alle muzikale vertier en komische verhaalelementen ten spijt, is *Don Giovanni* veel meer dan licht amusement. Onder dat oppervlak sluimeren thema's als klassenstrijd en zedenverval, kritiek op de eigenaardigheden van de aristocratie,

Don Juan alias Don Giovanni

Het personage Don Juan is hoogstwaarschijnlijk het product van een aantal lokale legenden of bestaande figuren in en rond Sevilla. Hij duikt voor het eerst op in de Spaanse 17e-eeuwse literatuur in de komedie *El burlador de Sevilla y Convidado de piedra* (De verleider van Sevilla of de Stenen tafelgenoot) toegeschreven aan Tirso de Molina, pseudoniem van Gabriel Téllez (1584-1648) die in 1600 toetrad tot een kloosterorde. Het thema van Don Juan Tenorio, de cynicus die na allerlei avonturen met vrouwen uit diverse standen het lef heeft om op een uitdaging vanuit het hiernamaals in te gaan, was en is nog altijd een inspiratiebron voor talloze schrijvers, dichters, schilders, componisten ... Het beroemdste werk op het Don Juan-thema is en blijft ongetwijfeld Mozarts 'dramma giocoso' *Il dissoluto punito, ossia Il Don Giovanni*, KV527, dat op 29 oktober 1787 in Praag in première ging.

Het libretto van da Ponte was ontleend aan dat van Bertati voor de opera *Don Giovanni Tenorio* van Giuseppe Gazzaniga (1743-1818) die op 5 februari 1787 in Venetië werd gecreëerd. De roem van Mozarts opera zorgde voor de quasi alomtegenwoordigheid van Don Juan in de kunst van de 19e en 20e eeuw. In zijn epische satire *Don Juan* (1819-1824) voegt Lord Byron allerlei avonturen aan het verhaal toe zoals de liefdesrelatie tussen Don Juan en Haidée die hem na een schipbreuk op het strand vindt. Het tafereel werd op doek vereeuwigd door Alfred Philippe Roll (*Don Juan et Haidée*, 1874, Musée Calvet, Avignon). In 1829 verscheen *Don Juan und Faust*, een tragedie van Christian Dietric Mérimée. Dumas père schreef in 1837 een 'drame fantastique' met Don Juan in de hoofdrol

en in 1884 publiceerde Ludwig von Heyse een drama waarin Don Juan uiteindelijk zelfmoord pleegt door in de Vesuvius te springen. De bekendste 19e-eeuwse adaptaties zijn het drama *Kamennyj gost* (De stenen gast) van Aleksandr Poesjkin, gepubliceerd in 1837 en op muziek gezet door Alexander Dargomijski (in 1870 georkestreerd door Rimsky-Korsakov) en de postuum gepubliceerde (1851) *Don Juan* van Nikolaus Franz Lenau die in 1887 Richard Strauss inspireerde tot zijn gelijknamig symfonisch gedicht.

De 20e-eeuwse versies bieden een ironische visie en gaan op zoek naar demystificatie zoals de figuur van Don Juan in het bekende theaterstuk *Man and Superman* van George Bernard Shaw uit 1903.

In *Don Juan kommt aus dem Krieg* (1935) van de Hongaarse communistische schrijver Márton Horváth wordt Don Juan in de historische werkelijkheid geplaatst en *Don Juan oder die Liebe zur Geometrie* (1953) van de Zwitserse auteur Max Frisch is een ironische demystificatie. Bij ons publiceerde Hubert Lampo in 1943 nog *Don Juan en de laatste nimf*. Ooit werd Don Juan vervangen door een vrouw, en wel in een film van Roger Vadim uit 1972: *Don Juan 73 ou si Don Juan était une femme* met in de hoofdrol, hoe kan het ook anders, Brigitte Bardot.

— Johan Huys

en van de burgers die hun afgunst achter cynisme verbergen. Ook de sociale posities van man en vrouw, en de intergenerationele dynamiek worden bevestigd.

Maar het meest bijzondere aan deze opera is misschien wel het hoofdpersonage, dat niet als een vat van tegenstrijdigheden maar als een ploert van het zuiverste water wordt opgevoerd. Don Giovanni polariseert en fascineert. Je bewondert hem en lacht je krom, of je aanschouwt zijn machinaties met afgrijzen en verontwaardiging. Op die manier lossen da Ponte en Mozart alle verwachtingen in ten aanzien van dit 'dramma giocoso', dat schipperend tussen grimas en schaterlach misschien nog het best als 'enigmatisch' (Albert Einstein) kan worden omschreven.

— Sofie Taes

'Alle muzikale vertier en komische verhaalelementen ten spijt, is *Don Giovanni* veel meer dan licht amusement.'

Human Labels / 100 Identity Cups

wo 11.09.2019 - di 30.06.2020

Op sociale en niet-sociale media wordt er tegenwoordig stevig gelabeld. We zijn **voor** of **tegen**. **Links** of **rechts**. **Realist** of **dromer**. Ook op bumperstickers of koffietassen lijkt het of we slechts één kenmerk hebben. We zijn echter allen variaties op hetzelfde thema: de 'mens' met zijn veelvoud aan eigenschappen. Met de installatie **Human Labels / 100 Identity Cups** wil Peter De Bruyne een *cup* in het hoenderhok gooien en tegen de polarisatiegolf in surfen. Gedurende het seizoen zal de installatie evolueren, van stigmatiserende labels naar een bredere blik op wie we (kunnen) zijn.

© Peter De Bruyne

We nodigen ook jou graag uit om deel te nemen en Cups te vervangen door alternatieven. Neem alvast een kijkje in de Expobox in de Inkomhal.

Biografieën

Het **Orkest van de Achttiende Eeuw (NL)** werd in 1981 door Frans Brüggen, Lucy van Dael en een aantal vrienden opgericht. De orkestleden komen uit de gehele wereld, met rond 20 nationaliteiten. Zes of meer keer per jaar komt het orkest bijeen voor internationale tournees. De musici, individueel bekend als specialisten op het gebied van de 18e- en vroeg 19e-eeuwse muziek, spelen op historische instrumenten of kopieën. Het uitgebreide repertoire met werken van Purcell, Bach, Rameau, Haydn en Mozart tot Beethoven, Schubert, Mendelssohn en Chopin verscheen aanvankelijk op cd bij Philips Classics, nu op Glossa/The Grand Tour. Veel van deze opnamen kregen internationale prijzen. In augustus 2014 moest het orkest afscheid nemen van Frans Brüggen. Door zijn overlijden kwam aan de samenwerking van het orkest en zijn *Founding Father* een einde. De orkestleden hebben besloten om de traditie te continueren met gasten en gastdirigenten.

Cappella Amsterdam (NL) werd opgericht in 1970 door Jan Boeke. Sinds 1990 staat het koor onder artistieke leiding van chef-dirigent Daniel Reuss. Onder zijn leiding ontwikkelde het zich tot een hooggeprezen professioneel kamerkoor van internationale faam. Repertoire en expertise groeiden en reiken nu van stokoude tot gloednieuwe muziek. Het koor werkt samen met topensembles als het Orkest van de Achttiende Eeuw, B'Rock, AskolSchönberg en Amsterdam Sinfonietta en gezelschappen en organisaties als Muziektheater Transparant, Opera2Day, Oper Köln, Holland Festival, de Amsterdamse Cellobiënnale en Nationale Opera & Ballet. Met Harmonia Mundi wordt gewerkt aan een serie cd's met werken van vroege Franco-Vlaamse polyfonisten. De eerste in deze reeks, *Josquin des Prez - Miserere mei Deus* is in september 2018 verschenen.

Kenneth Montgomery (IE) maakte zo'n 50 jaar geleden zijn debuut bij de Nationale Opera in Cavalli's *L'Ormindo*. Sindsdien heeft hij voor dat huis en voor de omroeporganisaties meer dan 35 opera's gedirigeerd, van J.C. Bachs *Amadis de Gaule* tot Schönbergs *Moses und Aron* en de Nederlandse premiere van Britten's *Death in Venice*. Hij werkte de laatste jaren veel samen met het Orkest van de Achttiende Eeuw; *Don Giovanni* is hun derde opera, na *Le nozze di Figaro* en *La clemenza di Tito*. Hij is verbonden als docent bij de Nationale Master Orkestdirectie aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag en het Conservatorium van Amsterdam.

André Morsch (DE) was tussen 2011 en 2018 lid van het ensemble bij de Staatsopera Stuttgart en daar te zien in rollen van Händel en Mozart tot Rossini en Schnitzler. Hij was afgelopen seizoenen te gast bij de Nationale Opera als Thésée in Enescu's *Oedipe* en bij de Opéra National du Rhin in Strasbourg als Plutone in Legrenzi's *La divisione del mondo*, gedirigeerd door Christophe Rousset. Deze productie zal ook nog in Nancy en Versailles te zien zijn.

David Wilson-Johnson (UK) kan bogen op een (opera)carrière van meer dan vier decennia. Recente hoogtepunten waren optredens met Simon Rattle en het Orchestra of the Age of Enlightenment met Schumanns *Das Paradies und die Peri* en tournees met het Orkest van de Achttiende Eeuw met Haydn's *Schöpfung* en de *Negende symfonie* van Beethoven. Hij onderhoudt een jarenlange samenwerking met dirigent Charles Dutoit, en doceert in Amsterdam en Londen.

Katharine Dain (US) zingt muziek uit vele eeuwen en genres, met de laatste jaren een speciale focus op hedendaagse muziek en Duitse opera van Mozart tot Strauss. Dankzij haar eerste prijs in de International Clermont-Ferrand Vocal Competition 2017 zong ze het afgelopen seizoen in heel Frankrijk de rol van Konstanze in Mozarts *Entführung aus dem Serail*, terwijl ze al eerder de rol van Donna Anna op zich nam in Hongarije en Ecuador. Na studies in Boston, New York City, en Londen woont ze momenteel in Rotterdam.

Thomas Cooley (US) treedt op aan beide zijden van de Atlantische Oceaan, onder meer als *artist in residence* bij Music of the Baroque in Chicago, waar hij onlangs te horen was in Monteverdi's *Mariavespers*, Händels *Judas Maccabaeus* en cantates van Bach. Hij was te zien als Acis in een productie van Händels *Acis and Galatea* met Mark Morris Dance Group, als Tristan in Frank Martins *Le vin herbé* aan de Bergen Nasjonale Opera, en als Peter Quint in *Turn of the Screw* van Britten met het St. Louis Symphony Orchestra.

Paula Murríhy (IE) studeerde in Dublin en Boston voor ze deel werd van de cast van Oper Frankfurt. Onlangs maakte ze haar debuten aan de Metropolitan Opera New York City als Stéphano in Gounods *Roméo et Juliette* en in het Madrileense Teatro Real als Frances, Countess of Essex in Britten's *Gloriana*. Afgelopen seizoenen zong ze onder meer de rol van Idamante in Mozarts *Idomeneo* tijdens de Salzburger Festspiele en toerde ze door Europa en Rusland aan de zijde van Teodor Currentzis in Mahlers *Des Knaben Wunderhorn*.

Henk Neven (NL) verdeelt zijn tijd tussen het lied – met optredens in Wigmore Hall, Concertgebouw Amsterdam en de BBC Proms – en opera. Hij ontving een Borletti-Buitoni Trust Fellowship, was lid van het BBC Radio 3 New Generation Artists Scheme,

en won in 2011 de Nederlandse Muziekprijs. Hij speelde rollen aan de Opéra National de Paris, De Munt, Staatsoper Berlin, het Theater an der Wien, De Nationale Opera en het Royal Opera House, Covent Garden.

Berend Eijkhout (NL) studeerde in Den Haag bij Frans Fiselier en Gerda van Zelm, en later bij Nadine Secunde en Peter Lockwood. Hij was te zien in *Die Zauberflöte* (Papageno), *Le nozze di Figaro* (Il Conte), *L'Orfeo* (Plutone), *Alceste* (Apollon, Hérault) en *Down in the Valley* van Kurt Weill. Ook werkte hij mee aan nieuwe opera's van Jan-Peter de Graaff, Chiel Meijering en Calliope Tsoupaki. Als liedzanger werkte hij samen met pianisten Andrea Vasi, Daan Boertien en Rixt van der Kooij.

Rosanne van Sandwijk (NL), winnares van de Grachtenfestivalprijs 2014, studeerde cum laude af aan het Conservatorium van Rotterdam bij Roberta Alexander. Bij het Orkest van de Achttiende Eeuw werkte ze mee aan verschillende Mozartproducties, waaronder *Così fan tutte* (Dorabella) en *Le nozze di Figaro* (Cherubino). Onlangs was ze te horen in het *Weihnachtsoratorium* met het Stavanger Symphony Orchestra, Beethovens *Negende symfonie* met het Gelders Orkest, en de *Mattheuspassie* met Philharmonie Zuidnederland.

Jeroen Lopes Cardozo (NL) begon zijn loopbaan als regisseur/producent met Britten's kerkopera *Curlw River*. Hij was vervolgens 12 jaar artistiek leider van De Kleine Opera Stichting. In Nederland en daarbuiten regisseerde hij opera's van Rameau en Mozart tot Britten en Menotti. Met het Orkest van de Achttiende Eeuw bracht hij onder meer *Die Entführung aus dem Serail*, *Così fan tutte* en *Le nozze di Figaro*. Naast zijn werkzaamheden als regisseur is hij gevechtchoreograaf.

Orkest van de Achttiende Eeuw

concertmeester

Alexander Janiczek

eerste viool

Marc Destrupe
Kees Koelmans
Franc Polman
Irmgard Schaller
Annelies van der Vegt
Sayuri Yamagata
Sophie Wedell

tweede viool

Staas Swierstra
Matthea de Muynck
Guya Martinini
Paula Perez
Marinette Troost
Dirk Vermeulen
Richard Walz

altviool

Emilio Moreno
Marten Boeken
Antonio Clares
Else Krieg
Yoshiko Morita

cello

Richte van der Meer
Emmanuel Balssa
Julie Borsodi
Bartolomeo Dandolo
Marchesi
Rainer Zipperling

contrabas

Margaret Urquhart
Robert Franenberg
Juan Diaz

fluit

Michael Schmidt-Casdorff
Ricardo Kanji

hobo

Frank de Bruine
Alayne Leslie

klarinet

Eric Hoeprich
Kayo Nishida

fagot

Eyal Streett
Danny Bond

hoorn

Teunis van der Zwart
Stefan Blonk

trompet

Moritz Görg
Jonathan Impett

trombone

Sue Addison
Phil Dale
Steve Saunders

fortepiano & klavecimbel

Pieter-Jan Belder
Kenneth Montgomery

pauken & sound effects

Maarten van der Valk

mandoline

Richard Walz
Franc Polman

Cappella Amsterdam

sopraan

Gita Dirveika
Marijke van der Harst
Maria Köpcke
Marjo van Someren

alt

Mieke van Laren
Helena Poczykowska
Jenni Reineke
Suzanne Verburg

tenor

Jon Etxabe Arzuaga
Jelle Leistra
Martin Logar
Diederik Rooker

bas

Jan Douwes
Andrew Hopper
Gulian van Nierop
Nathan Tax

MEER OPERA IN HET CONCERTGEBOUW

WO 06.11.2019

© Kurt Van der Elst

VR 22.11.2019

© Sten Richards

Menuet

LOD *muziektheater* & SPECTRA

Seizoenscomponist Daan Janssens en regisseur Fabrice Murgia zetten hun tanden in Louis Paul Boons roman *Menuet*. Existentiële thema's als eenzaamheid, schaamte en seksuele drift vormen de rode draad. De toeschouwer krijgt het verhaal driemaal te zien, telkens door de ogen van een ander personage.

Händel. Ouvertures en aria's Vivaldi. Sinfonia's en aria's Tafelmusik & Karina Gauvin

Italiaanse barok, dat is spektakel, verleiding, drama. Geen wonder dat Händel, net terug uit Italië, Londen om zijn vinger wond en Vivaldi Venetië in vuur en vlam zette. Tafelmusik, dat onlangs zelf Italiaanse inspiratie kreeg met nieuwe aanvoerder Elisa Citterio, en Karina Gauvin: dat belooft vuurwerk!

In de kijker

DONDERDAG

24 OKT 2019

20.00 Concertzaal

Collegium Vocale Gent Pärt. Kanon Pokajanen

Spijt en troost, berouw en vergiffenis: Arvo Pärt laat ze in zijn populaire *Kanon Pokajanen* twee uur lang om elkaar heen cirkelen als zwaluwen op hun vlucht. Om uiteindelijk te landen in het heerlijke nulpunt van het hier-en-nu, de aanvaarding van wat is.

VRIJDAG

08 NOV 2019

20.00 Concertzaal

Chineke! Orchestra Brahms, von Weber & Coleridge-Taylor

Met haar geweldige Chineke! Orchestra, waarin alle musici behoren tot een etnische minderheid, en haar programma wil Chi-Chi Nwanoku een katalysator zijn voor meer diversiteit in de klassieke muziek. Coleridge-Taylor, ook wel de zwarte Dvořák of Mahler genoemd, staat broederlijk naast Brahms en von Weber.

Laat weten wat je van het concert vond op

 ConcertgebouwBrugge
 @concertgebouwbr

info & tickets +32 70 22 12 12 — In&Uit: 't Zand 34, Brugge

concertgebouw.be

